

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การใช้กิจกรรมการเล่านิทานเพื่อส่งเสริมทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษ และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเล่านิทาน และเพื่อศึกษาความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนหลังจากที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการเล่านิทาน ประชากรในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดสวนดอก อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 30 คน ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก 2 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2543 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองซึ่งเป็นแผนการสอนที่ใช้กิจกรรมการเล่านิทานในการเรียนการสอนจำนวน 6 แผน ๆ ละ 15 คาบ คาบละ 20 นาที และเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วย แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลอง และแบบทดสอบวัดความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ ทำการทดสอบประชากรสองครั้ง โดยครั้งแรกเป็นการทดสอบหลังการเรียนการสอนสิ้นสุดลง และครั้งที่สองเป็นการทดสอบหลังจากที่การทดสอบครั้งแรกผ่านไป 14 วัน การวิเคราะห์ข้อมูล ทำโดยการวิเคราะห์และเปรียบเทียบค่ามัธยฐานและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS PC+

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้เป็น 2 ตอน ดังนี้

1. ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเล่านิทาน พบว่า เมื่อนักเรียนได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการเล่านิทานแล้ว นักเรียนมีคะแนนความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนการทดลอง ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานของการวิจัยที่ตั้งไว้

2. ผลการศึกษาความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียน พบว่า นักเรียนมีความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ เนื่องจากคะแนนที่นักเรียนทำได้จากการทำแบบทดสอบวัดความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ทั้งสองครั้งมีค่าไม่แตกต่างกัน ถึงแม้ว่า การทดสอบครั้งที่สองจะห่างจากการทดสอบครั้งแรกถึง 14 วัน แสดงว่า นักเรียนมีความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์หลังจากการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเล่านิทาน ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยดังกล่าวมีประเด็นสำคัญที่นำมาอภิปรายได้ ดังนี้

1. กิจกรรมการเล่านิทานช่วยส่งเสริมความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนได้สูงขึ้นตามสมมุติฐานด้วยเหตุผลหลายประการ ดังนี้

ประการแรก นิทานเป็นสิ่งที่นักเรียนสนใจและชอบฟังมาก เพราะนักเรียนยังอยู่ในวัยอยากรู้อยากเห็น นักเรียนมีแรงจูงใจที่จะฟังนิทานสูง ถึงแม้ว่านิทานที่ผู้วิจัยเล่าให้ฟังจะเป็นนิทานภาษาอังกฤษก็ตาม นักเรียนยังคงแสดงความกระตือรือร้นที่จะฟังนิทานและพร้อมที่จะรับรู้ประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ได้รับในระหว่างการฟังนิทาน สังเกตได้จากการที่นักเรียนนั่งฟังนิทานอย่างตั้งอกตั้งใจ ติดตามเรื่องราวในนิทานด้วยความเอาใจใส่ และแสดงความต้องการที่จะมีส่วนร่วมในการเล่านิทานทุกครั้งที่มีโอกาส การที่นักเรียนมีแรงจูงใจสูงที่จะฟังนิทานเช่นนี้ ช่วยให้นักเรียนเปิดรับประสบการณ์ทางภาษาและความรู้ใหม่ได้ง่ายขึ้น เป็นไปตามคำกล่าวของ Krashen (1985) ที่ว่า เมื่อผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียนสูง ผู้เรียนจะมีความพยายามสูงในการแสวงหาและรับตัวป้อนทางภาษา ช่วยให้การเรียนรู้เป็นไปได้อย่างขึ้น ความต้องการฟังนิทานของนักเรียนส่งผลให้นักเรียนได้ฝึกการฟังภาษาอังกฤษโดยนักเรียนไม่รู้ตัว และทำให้การนำเสนอภาษาใหม่ของครูสอนเป็นไปอย่างมีความหมาย คือ มีผู้ฟังที่สนใจฟังอย่างแท้จริง และเมื่อผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนได้พูด ได้เล่านิทานซ้ำ หรือให้นักเรียนตอบคำถามเกี่ยวกับนิทานหลังจากที่การเล่านิทานจบลง นักเรียนก็ยังแสดงความสนใจและให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี เกิดการสื่อสารในห้องเรียนที่เป็นไปตามธรรมชาติและเป็นไปตามสถานการณ์จริง นำไปสู่การพัฒนาทักษะการฟัง-พูดของนักเรียน และกิจกรรมที่เกิดขึ้นตรงกับแนวทางการพัฒนาทักษะฟัง-พูดที่ Huang (1993, pp. 10-15) Rost (1991, pp. 6-7) และ Krashen (1985) ได้เสนอไว้ว่า การใช้ภาษาเพื่อการฟัง-พูดในสถานการณ์จริงเป็นวิธีหนึ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะทางภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ผลการวิจัยยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Battle (1993) ที่พบว่า กิจกรรมการเล่านิทานช่วยให้เกิดการสื่อสารอย่างมีความหมายในชั้นเรียนหลังจากที่จัดให้มีการเล่านิทานให้แก่ผู้เรียนชาวเม็กซิกันในชั้นอนุบาลที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองฟังเป็นเวลา 12 สัปดาห์ โดยจากการสังเกตความเป็นไปในชั้นเรียนตลอดระยะเวลาการทดลอง Battle พบว่าการเล่านิทานเป็นตัวกระตุ้นให้ผู้เรียนพูดคุยและสื่อสารกันมากขึ้น ผู้เรียนมีทักษะในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษดีขึ้นหลังการทดลอง

ประการที่สอง นิทานจัดเป็นสื่อการเรียนการสอนที่ช่วยให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนได้ดีเนื่องจากจุดมุ่งหมายที่สำคัญในการเล่านิทาน คือ การทำให้นักเรียนเข้าใจเรื่องที่ได้ฟังและ

มีความรู้สึกเพลิดเพลินไปกับการฟัง ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้ใช้วิธีการที่หลากหลายผสมผสานกันในการนำเสนอเพื่อให้นักเรียนเข้าใจและรู้สึกสนุกสนานในการฟัง โดยการใช้เสียงสูงต่ำ เน้นเสียงหนักเบา แสดงกิริยาท่าทาง และใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ ประกอบการเล่า เช่น รูปภาพ หรือสื่อที่เป็นของจริง รวมทั้งให้นักเรียนมีส่วนร่วมไปกับการเล่านิทาน เช่น ให้นักเรียนพูดบางประโยคในนิทาน ช่วยออกเสียงและออกมาแสดงท่าทางประกอบการเล่านิทาน หรือเป็นผู้ช่วยผู้วิจัยในขณะที่เล่านิทานโดยการช่วยถืออุปกรณ์ประกอบการเล่า เป็นต้น ซึ่งผลจากการฟังนิทานด้วยความเข้าใจและด้วยความสนุกสนานดังกล่าว ช่วยให้นักเรียนเรียนรู้บทเรียนใหม่ได้ดีขึ้น เพราะในระหว่างที่ฟังนิทาน นักเรียนได้ยินเสียง ได้มองเห็นภาพหรือท่าทางที่ผู้เล่าแสดงออก และบางครั้งนักเรียนก็มีส่วนร่วมในการเล่าด้วย ทำให้นักเรียนซึมซับภาษาใหม่ ประสบการณ์ใหม่ได้โดยง่าย และได้เพิ่มพูนทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษของตนเองไปโดยไม่รู้ตัว เป็นไปตามหลักการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาของ Krashen (1985) ที่กล่าวว่า การให้ตัวป้อนที่เข้าใจได้ (Comprehensible input) แก่ผู้เรียนจะช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้บทเรียนได้ดี และสอดคล้องกับแนวทางการส่งเสริมการฟัง-พูดของ Huang (1993, pp. 10-15) และ Finocchiaro & Brumfit (1983:141 อ้างใน สมิตรา อังวัฒนกุล, 2540, หน้า 168-169) ที่เน้นให้ใช้สื่อและวิธีการต่าง ๆ ประกอบกิจกรรมการฟังและการพูดเพื่อให้นักเรียนเข้าใจและทำให้การฝึกฟัง-พูดเป็นไปอย่างสมจริง ผลที่พบจากการวิจัยครั้งนี้คล้ายคลึงกับผลการวิจัยของ Reynolds (1992) ที่ใช้กิจกรรมการเล่านิทานเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้และกระตุ้นให้ผู้เรียนมีทักษะในด้านการฟัง การพูด การเขียนและการแสดงออกของผู้เรียน ในชั้นเรียนเกรด 7 ซึ่งพบว่า ทักษะการฟัง-พูดของผู้เรียนพัฒนาสูงขึ้น เช่นเดียวกับ Vivas (1996, pp. 46-189) ที่พบว่าผู้เรียนมีพัฒนาการทางภาษามากขึ้นหลังจากที่ให้ผู้เรียนในชั้นอนุบาลและผู้เรียนในชั้นเรียนเกรด 1 ฟังนิทานอย่างต่อเนื่องเป็นเวลา 14 สัปดาห์

ประการที่สาม การที่เนื้อหาในนิทานมีคำพูดหรือข้อความที่เป็นการพูดซ้ำคำซ้ำประโยค นักเรียนจึงได้ฟังข้อความเดิม ๆ หลาย ๆ ครั้ง และข้อความดังกล่าวส่วนใหญ่เป็นเนื้อหาทางภาษาที่ผู้สอนจัดหรือเลือกให้เป็นบทเรียนแก่นักเรียน เช่น การพูดแสดงความชอบหรือไม่ชอบสิ่งต่าง ๆ ในแผนการสอนที่หนึ่ง ซึ่งอยู่ในนิทานเรื่อง Mr. Page's Pet Shop หรือบทสนทนาเกี่ยวกับการให้และการรับสิ่งของในนิทานเรื่อง Ma Liang ในแผนการสอนที่สี่ ประโยคและบทสนทนาดังกล่าวแทรกอยู่ในนิทานและถูกกล่าวถึงอย่างเป็นธรรมชาติตามเนื้อหาในนิทาน อีกทั้งในระหว่างการเรียนการสอน ผู้สอนได้เล่านิทานซ้ำหลายครั้ง และให้นักเรียนช่วยพูดประโยคหรือบทสนทนาในนิทานดังกล่าวเสมอ ทำให้นักเรียนได้ฟัง ได้พูดตามตัวอย่างภาษาและการใช้ภาษาในบริบทที่เป็นจริงซ้ำกันหลายครั้งเช่นกัน โดยไม่รู้สึกรำคาญการฝึกการฟัง การพูด

เพราะในขณะเดียวกันนั้น นักเรียนก็กำลังมีอารมณ์ร่วมและมีส่วนร่วมไปกับการเล่านิทาน ทั้งนี้ ลักษณะของการได้ยินได้ฟังและได้พูดข้อความเดิม ๆ ซ้ำ ๆ กันเช่นนี้ เป็นการช่วยให้นักเรียนได้ฝึกการฟังและการพูดในชั้นเรียนแบบอย่างเพียงพอ ช่วยให้นักเรียนมีความพร้อมสูงที่จะนำ การฟัง-พูดดังกล่าวไปใช้ในสถานการณ์อื่นและสามารถจดจำประโยคหรือบทสนทนานั้นได้ง่ายขึ้น ส่งผลให้การพัฒนาทักษะการฟัง-พูดของนักเรียนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น การให้ นักเรียนได้รับการฝึกการฟังอย่างเต็มที่ก่อนนำไปสู่การพูดดังกล่าว สอดคล้องกับขั้นตอนการให้ ตัวป้อนที่เข้าใจได้ (Comprehensible Input) หรือการให้ประสบการณ์ในการฟังแก่ผู้เรียนอย่าง เพียงพอ ก่อนเข้าสู่การพูดตามหลักการเรียนรู้ภาษาตามแนวคิดวิธีธรรมชาติที่เสนอโดย Krashen & Terrell (cited in Zaro & Salaberri, 1995, pp. 4-5) และการมีส่วนในการเล่านิทานโดยการพูด ประโยคและบทสนทนาต่าง ๆ ในนิทานของนักเรียนนั้นเป็นการให้นักเรียนได้เลียนแบบและสร้าง ความคุ้นเคยกับภาษาและการใช้ภาษาในบริบทที่กำหนดให้ก่อนนำไปประยุกต์ใช้ต่อไป เป็นไป ตามขั้นตอนการฝึกการฟัง-พูดตามที่กรมวิชาการ (2540, หน้า 7-12) และบำรุง ไตรรัตน์ (2524, หน้า 62) เสนอไว้ ดังนั้น การเล่านิทานจึงเป็นสื่อที่มีความเหมาะสมเป็นอย่างยิ่งสำหรับการพัฒนา ทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

ประการที่สี่ การฟังนิทานทำให้เกิดความเพลิดเพลิน ในขณะที่ฟังนิทานนักเรียนจะ จินตนาการไปตามเรื่องราวในนิทาน ทำให้บรรยากาศในการเรียนการสอนผ่อนคลายไม่เคร่งเครียด และนักเรียนก็สนใจในสิ่งที่ตนเองกำลังทำ นั่นคือ การฟังและการมีส่วนร่วมไปกับการเล่านิทาน บรรยากาศในการเรียนเช่นนี้ช่วยลดความวิตกกังวลของผู้เรียนและช่วยให้ผู้เรียนรับรู้สิ่งที่เรียนได้ ง่ายขึ้นซึ่งสอดคล้องกับหลักการหรือวิธีการเรียนรู้ภาษาที่นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวไว้ เช่น หลักการเรียนรู้ภาษาของ Krashen (1985) ที่เน้นว่าผู้เรียนจะเรียนได้ดีเมื่อไม่มีความวิตกกังวล คอยสกัดกั้นการรับรู้สิ่งที่เรียน และช่วยให้ผู้เรียนมีความกล้าเสี่ยงในการใช้ภาษาใหม่ซึ่งมีผลต่อ การพัฒนาทักษะในการสื่อสารของผู้เรียน เช่นเดียวกับที่ Zaro & Salaberri (1995, p.5) และ Rivo & Rietz, 1987, p.7) ได้กล่าวว่า การเรียนรู้ในบรรยากาศที่สนุกสนานและผ่อนคลายช่วยให้ ผู้เรียนจดจำสิ่งที่เรียนได้ดีกว่าการเรียนรู้ด้วยความเคร่งเครียด จากการสังเกต ผู้วิจัยพบว่า กิจกรรมการเล่านิทานเรื่องใดที่ทำให้นักเรียนรู้สึกสนุกสนาน นักเรียนก็จะสามารถฟังหรือพูด เกี่ยวกับนิทานและสิ่งที่ได้เรียนจากนิทานเรื่องนั้นได้มากกว่าการทำกิจกรรมอื่นที่ทำให้นักเรียนรู้สึก สนุกน้อยกว่าและเครียดกับการเรียนมากกว่าการเล่านิทาน

จากเหตุผลทั้งสี่ประการข้างต้น กล่าวสรุปได้ว่า กิจกรรมการเล่านิทานได้ช่วยให้ นักเรียนมีทักษะในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษมากขึ้น เพราะกิจกรรมการเล่านิทานทำให้นักเรียน

เกิดแรงจูงใจในการเรียน การเล่านิทานมีคุณลักษณะในการช่วยให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนได้ดี เป็นสื่อที่มีประสิทธิภาพในพัฒนาทักษะการฟัง-พูดของนักเรียน และช่วยสร้างบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้ของนักเรียน ดังนั้นกิจกรรมการเล่านิทานจึงเป็นกิจกรรมที่มีคุณค่าต่อการส่งเสริมความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

2. กิจกรรมการเล่านิทานช่วยให้นักเรียนมีความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ ด้วยคุณลักษณะของการเล่านิทาน ดังนี้

ประการแรก นิทานเป็นกิจกรรมที่ให้ความบันเทิงซึ่งเหมาะสมกับนักเรียนที่ยังอยู่ในวัยที่ชื่นชอบความสนุกสนาน ทำให้นักเรียนเปิดใจรับฟังการเล่านิทานอย่างกระตือรือร้น และเมื่อได้รับความสนุกสนานจากฟังนิทาน นักเรียนก็ไม่เบื่อที่จะฟังคำศัพท์จากเนื้อเรื่องซ้ำ ๆ นักเรียนจึงได้รับรู้รับฟังภาษาใหม่และคำศัพท์ใหม่มากกว่าหนึ่งครั้ง อีกทั้งหลังการเล่านิทาน นักเรียนยังได้ฝึกและประยุกต์ใช้สิ่งที่ได้เรียน โดยการทำแบบฝึกหัดหรือเล่นเกมเกี่ยวกับคำศัพท์ในรูปแบบต่าง ๆ ทำให้นักเรียนได้ทบทวนหรือเรียนซ้ำอีก ส่งผลให้นักเรียนสามารถจดจำคำศัพท์ได้ในระยะยาว หรือทำให้เกิดความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์นั่นเอง ดังที่ ไสว เลี่ยมแก้ว (2528, หน้า 9-17) และ Atkinson & Shiffrin (1968, pp. 89-195) ได้กล่าวไว้ว่า การเรียนซ้ำ หรือการทบทวนสิ่งที่เรียนไปแล้วเป็นวิธีการหนึ่งในการจดจำสิ่งที่ได้เรียน และเมื่อมีการเรียนซ้ำหรือทบทวนบทเรียนนั้นมากพอ ผู้เรียนจะมีความคงทนในการจำในสิ่งที่ได้เรียนนั้น ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Robbin & Rhi (1994) ที่จัดให้ผู้เรียนในชั้นอนุบาลฟังนิทานเรื่องละ 2 ครั้ง ทุก 2-4 วัน จากนั้นจึงให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบคำศัพท์ แล้วพบว่า ผู้เรียนสามารถจำคำศัพท์ที่ได้ฟังจากนิทานได้ดี

ประการที่สอง การฟังนิทานเป็นกิจกรรมที่ทำให้นักเรียนมีอารมณ์ร่วมไปกับสิ่งที่ได้ฟัง ซึ่งการมีอารมณ์ร่วมไปกับสิ่งที่ได้ฟังเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ทำให้นักเรียนสามารถที่จะรับรู้และจดจำสิ่งต่าง ๆ ในเนื้อหาของสิ่งที่ฟังได้มาก ดังนั้นการจัดให้นักเรียนเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ในบริบทของนิทานจึงช่วยให้นักเรียนได้เพิ่มพูนความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์และจำคำศัพท์ได้ดี เป็นไปตามคำกล่าวของ Zaro & Salaberri (1995, p. 5) Jennings (1992, p. 7) Krashen (1985) Stevick (1982, pp.22-30) และ River (1983, pp.70-76) ที่กล่าวว่า อารมณ์เป็นปัจจัยที่สำคัญประการหนึ่งในกระบวนการเรียนรู้และการจำของผู้เรียน สิ่งใดที่กระทบต่ออารมณ์และความรู้สึกของผู้เรียน สิ่งนั้นจะทำให้ผู้เรียนมีความรู้สึกที่ดีต่อบทเรียน นำไปสู่การเรียนรู้และเกิดความคงทนในการจำเกี่ยวกับบทเรียนนั้น

ประการที่สาม นิทานเป็นสื่อที่ช่วยนักเรียนจดจำคำศัพท์ได้เป็นอย่างดี จากการสังเกตเมื่อผู้วิจัยถามนักเรียนเกี่ยวกับคำศัพท์ในแต่ละบทเรียน นักเรียนจะระลึกถึงคำศัพท์โดยการเชื่อมโยงไปถึงนิทานที่ได้ฟังก่อนที่จะตอบคำถาม และหลังจากที่คิดแล้วนักเรียนสามารถตอบคำถามเกี่ยวกับคำศัพท์ได้ถูกต้อง ซึ่งการจำคำศัพท์ของนักเรียนในลักษณะดังกล่าวนี้สอดคล้องกับวิธีการจำโดยการจินตนาการและการจัดระบบ (Imaginary and organisation) ที่นำเสนอโดย Bourne & Ekstrand (1982) วิธีการนี้เป็นการจำคำศัพท์โดยการโยงคำศัพท์กับเหตุการณ์สำคัญหรือประสบการณ์ต่าง ๆ และเมื่อผู้เรียนต้องการใช้คำศัพท์ใดผู้เรียนก็จะนึกถึงเหตุการณ์หรือประสบการณ์ที่ผู้เรียนได้เชื่อมโยงคำศัพท์นั้นเอาไว้ ทำให้ผู้เรียนสามารถจำคำศัพท์ได้ดีและยาวนาน ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ นิทานถือเป็นเหตุการณ์หรือเรื่องราวที่นักเรียนใช้เชื่อมโยงกับสิ่งที่ต้องการจำ และนิทานได้ช่วยให้นักเรียนจดจำคำศัพท์ได้ดี

ประการที่สี่ การช่วยให้นักเรียนเข้าใจนิทานที่ได้ฟังโดยการใช้วิธีการต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการใช้อุปกรณ์ประกอบการเล่า การอธิบายหรือการให้ข้อมูลบางอย่างประกอบการเล่า ตลอดจนการใช้น้ำเสียงที่ต่าง ๆ กัน การแสดงท่าทาง รวมถึงการให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการเล่า ได้จับต้องอุปกรณ์ประกอบการเล่าในนิทานนั้น ได้ช่วยให้นักเรียนจำคำศัพท์ในนิทานได้เป็นอย่างดี อีกประการหนึ่ง และถ้าผู้สอนทำให้นักเรียนเข้าใจคำศัพท์ที่เรียนได้ชัดเจนเท่าใด นักเรียนก็จะจำคำศัพท์นั้นได้นานเท่านั้น ทั้งนี้ ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า นักเรียนสามารถจดจำคำศัพท์ที่นักเรียนได้มองเห็นภาพ ได้จับต้องภาพหรือสิ่งของนั้นและจำคำศัพท์ที่แสดงท่าทางได้มากกว่าคำศัพท์ที่นักเรียนเรียนรู้จากการฟังแบบธรรมดา ๆ หรืออ่านตามผู้สอนเพียงอย่างเดียว และหลังจากที่กิจกรรมการเล่านิทานผ่านไปแล้วระยะหนึ่ง เมื่อนักเรียนได้เห็นภาพ เห็นท่าทางที่เกี่ยวกับนิทาน หรือได้ยินเสียงพูดเช่นเดียวกับที่ได้ยินจากนิทานที่ได้ฟังไปแล้วนั้น นักเรียนก็แสดงท่าทีว่าจำเรื่องราวในนิทานนั้นได้ รวมทั้งภาษาและคำศัพท์สำคัญ ๆ ที่ปรากฏในนิทานนั้นด้วย ทั้งนี้ งานวิจัยของ Isbell (1979 cited in Raines & Isbell, 1994, p. 264) ที่จัดให้ผู้เรียนวัย 3-8 ขวบ ฟังนิทานติดต่อกันเป็นเวลา 8 สัปดาห์ก็พบเช่นเดียวกับการวิจัยครั้งนี้ว่า การเล่านิทานโดยการใช้วิธีการต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นปรับเปลี่ยนเสียง การปรับภาษาในระหว่างเล่า ฯลฯ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจนิทานนั้นทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้และจดจำคำศัพท์ได้มากและจำคำศัพท์ได้หลากหลายประเภทอีกด้วย สอดคล้องกับปัจจัยที่ทำให้เกิดการจำที่ Carroll (cited in Rivers, 1983, pp. 75-76) และ Stevick (1982, pp. 22-30) ได้เสนอไว้ว่า การใช้วิธีการต่าง ๆ ในการนำเสนอบทเรียนให้มีความเด่น และน่าสนใจจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจสิ่งที่เรียนได้ง่าย และช่วยให้บทเรียนเข้าสู่ความทรงจำของผู้เรียนได้ดี

กล่าวโดยสรุปได้ว่า กิจกรรมการเล่านิทานประกอบด้วยคุณลักษณะที่เอื้อต่อการเรียนรู้ คำศัพท์และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนหลายประการ เช่น การเป็นกิจกรรมที่ให้ความบันเทิงของนิทานช่วยให้นักเรียนได้เรียนหรือทบทวนคำศัพท์ซ้ำ ๆ ได้อย่างมีความหมายและไม่ทำให้รู้สึกเบื่อ ช่วยให้นักเรียนมีอารมณ์ร่วมและมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ เป็นสื่อช่วยในการจำคำศัพท์ของนักเรียนได้ดีและช่วยให้การเรียนรู้คำศัพท์น่าสนใจ เข้าใจได้ง่าย และชัดเจน ดังนั้น กิจกรรมการเล่านิทานจึงมีความเหมาะสมสำหรับการนำไปใช้เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนเพิ่มพูนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษและมีความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ได้เป็นอย่างดี

ข้อเสนอแนะ

จากการทดลองโดยใช้กิจกรรมการเล่านิทานเพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดสวนดอก อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอน

1.1 ในการเล่านิทาน ผู้สอนควรพยายามทำให้นักเรียนเกิดอารมณ์ร่วมไปกับการฟังนิทานให้มากที่สุด โดยการใช้น้ำเสียงให้สมจริง ใช้การแสดงท่าทางและใช้อุปกรณ์ประกอบการเล่าให้หลากหลาย เพราะเมื่อนักเรียนมีอารมณ์ร่วมไปกับการนิทานแล้ว นักเรียนจะมีความกระตือรือร้นสูงที่จะเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้สอนจัดให้ ซึ่งนำไปสู่การเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพในที่สุด

1.2 ผู้สอนควรเป็นแบบอย่างทางภาษาที่ดีแก่นักเรียนโดยการฝึกการพูดและการออกเสียงภาษาอังกฤษอย่างถูกต้อง เนื่องจากการเล่านิทานจัดเป็นการให้ประสบการณ์ทางภาษาแก่นักเรียนวิธีหนึ่ง ซึ่งถ้าผู้เล่าสามารถเล่านิทานได้อย่างมีชีวิตชีวา และพูดออกเสียงต่าง ๆ ได้อย่างสมจริงชัดเจนก็จะช่วยให้นักเรียนได้ตัวอย่างในการพูดออกเสียงภาษาที่ถูกต้องจากผู้สอน

1.3 ผู้สอนควรมีความรู้เกี่ยวกับการแตงนิทานนอกเหนือจากความรู้เกี่ยวกับนิทานและการเล่านิทาน เพราะถ้าผู้สอนสามารถปรับเปลี่ยนบทเรียนหรือจัดทำใบทเรียนอยู่ในรูปของนิทานและนำเสนอในลักษณะของการเล่านิทานได้อย่างเหมาะสมแล้ว การเรียนการสอนก็จะน่าสนใจยิ่งขึ้น และช่วยให้นักเรียนเรียนรู้ภาษาได้ดีขึ้นด้วย

1.4 ผู้สอนควรให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการเล่านิทานให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ไม่ว่าจะเป็นการคัดเลือกนิทาน การจัดเตรียมอุปกรณ์สำหรับการเล่า และการมีส่วนร่วมในรูปแบบต่าง ๆ ในระหว่างการเล่านิทาน สิ่งเหล่านี้เป็นปัจจัยสำคัญที่จะช่วยให้นักเรียนเข้าใจ

บทเรียนรู้สึกว่าการเรียนไม่น่าเบื่อและทำให้เกิดการเรียนรู้ที่เกิดจากการลงมือกระทำด้วยตนเอง

1.5 ผู้สอนควรกล่าวคำชมเชย และให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักเรียนทุกครั้ง

ในทุก ๆ กิจกรรมที่นักเรียนทำ เพื่อช่วยให้นักเรียนมีกำลังใจและทราบแนวทางที่จะปรับเปลี่ยน ปรับปรุงความสามารถทางภาษาของตนให้ดียิ่งขึ้น แต่การให้ข้อมูลย้อนกลับควรนำเสนอในเชิงบวกเสมอเพื่อไม่ให้นักเรียนเสียกำลังใจในการเรียน จากการสังเกตในระหว่างการเรียนรู้ การสอน ผู้วิจัยได้ให้ข้อมูลย้อนกลับสำหรับการฟัง การพูดหรือการเขียนของนักเรียนทุกครั้ง สิ่งสำคัญที่ผู้วิจัยพบ คือ การรู้ข้อบกพร่องของตนเองและวิธีแก้ไขช่วยให้นักเรียนเรียนรู้ได้ดีขึ้นและยังสามารถช่วยเพื่อนในการแก้ไขข้อบกพร่องได้ด้วย ในขณะเดียวกัน สิ่งใดที่นักเรียนทราบว่าตนเองทำได้ดีแล้ว นักเรียนจะรู้สึกมั่นใจในการสื่อสารโดยใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้น

1.6 สำหรับผู้สอนที่ไม่มีความถนัดในการเล่านิทาน แต่ประสงค์ที่จะใช้

กิจกรรมการเล่านิทานในการเรียนการสอน สามารถให้นักเรียนฟังและชมการเล่านิทานจากแถบ วิดีทัศน์ได้ วิธีการนี้นักเรียนไม่เพียงแต่จะได้ฟังนิทานและรับประสบการณ์ทางภาษา นักเรียนยังได้ฝึกการฟังในอีกรูปแบบหนึ่งที่เป็นต่อการสื่อสารและการเรียนภาษาด้วย

1.7 ในขั้นหลังการเล่านิทาน ผู้สอนควรเปิดโอกาสให้นักเรียนดูภาพและพูดหรือเล่านิทานซ้ำโดยใช้คำพูดของนักเรียนเองเพื่อช่วยให้นักเรียนมีโอกาสพูดและมีความคล่องแคล่วในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการทำวิจัยเรื่องการใช้กิจกรรมการเล่านิทานเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้กับนักเรียนที่เริ่มเรียนการเขียนภาษาอังกฤษ

2. ควรมีการทำวิจัยเรื่องการใช้กิจกรรมการเล่านิทานเพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์และศึกษาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียน